

Αποδόμηση του στερεότυπου

Ο Μάριος Ιωάννου ασκεί το είδος σωματικού θεάτρου που αποτελεί πλήρη έκφραση του περιεχομένου

Της Νόνας Μολέσκη

Αν προσπαθήσουμε να φανταστούμε μια όαση αρμονίας και ισορροπίας, πολύ πιθανόν να σκεφτούμε έναν γιαπωνέζικο κήπο, μια κάμαρη σε παραδοσιακό σπίτι, μια γκέισα να ετοιμάζει και να σερβίρει τσάι, αργά, τελετουργικά και κυρίως ήρεμα. Όχι πως έχουμε ζήσει την εμπειρία, τουλάχιστον οι συντριπτικά περισσότεροι, αλλά είναι μια εικόνα-σύμβολο ηρεμίας, παράδοσης ευγένειας, πολυτέλει-
ας και αισθητικής απόλαυσης, μια εικόνα στην οποία δεν χωράνε άγχος, έγνοιες, φόβοι, ενοχές κ.λπ. Η θεατρική ομάδα SRSlyours ή αλλιώς ο σκηνοθέτης Achim Wieland και ο ερμηνευτής Μάριος Ιωάννου αποδομούν το συγκεκριμένο κλισέ με εκπληκτική ευρημα-

Στη θέση της όμορφης γκέισας -με κιμονό και κοσμήματα- ο Μάριος Ιωάννου

τικότητα και με πολύ ξεκάθαρο σκοπό. Δανείζονται τη φόρμα με περισσή προσοχή στις λεπτομέρειες και σεβασμό και ταυτόχρονα την υπονομεύουν τόσο που την αναποδογυρίζουν. Στη θέση της όμορφης γκέισας -με κιμονό, περούκα, μακιγιάζ και κοσμήματα- ο Μάριος Ιωάννου. Στη θέση του γιαπωνέζικου κήπου και της παραδοσιακής κάμαρας

ακατάστατη θεατρική σκηνή. Στη θέση του καταπραϊντικού ατμού από την τσαγέρα που βράζει μια άσχημη σωλήνα που φτύνει καπνό. Για την έναρξη ο σκηνοθέτης βρήκε το διαμετρικά αντίθετο της τελετουργικής ηρεμίας. Η γκέισα καθαρίζει βιαστικά τη γεμάτη χάρτινα σκουπίδια σκηνή με την ενοχλητικά θορυβούσα ηλεκτρική σκούπα. Μετά ενδύεται την κίνηση και τη συμπεριφορά της οικοδέσποινας-οδηγήτριας που γνωρίζει τα μυστικά της ηρεμίας και της αυτοσυγκέντρωσης. Όλες οι εκκλήσεις της γκέισας Ιωάννου να συντονίσουμε τις ενέργειές μας, να γίνουμε ένα, να χρησιμοποιήσουμε τη φαντασία μας για να συμπληρώσουμε τα παζλ της αρμονίας, να αφεθούμε στην καθο-

δήγηση της οικοδέσποινας, να απαλλάγουμε απ' όσα μας ταραίζουν στην καθημερινότητά μας αποτελούν μέρος μιας γεμάτης ειρωνείας διαδικασίας αποδόμησης του φορμαλιστικού στερεότυπου. Η δήθεν άμυνα που καλούμαστε να στήσουμε απέναντι στην πραγματικότητα είναι υπογραμμισμένα ανεπαρκής μπροστά στην εισβολή των πληροφοριών για τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την παγκόσμια ανισορροπία. Το επινοημένο από τους δημιουργούς της παράστασης κείμενο αυτοανατινάζεται, η επιτηδευμένα χορογραφημένη από τον Αλέξη Βασιλείου «γιαπωνέζικη» κίνηση επιταχύνεται και απορροφά το άγχος του περιεχομένου. Ο πικρός σαρκασμός της παράστασης εκφράζεται στη σκηνή που η οικοδέσποινα θρηνεί πάνω από ένα αναποδογυρισμένο βάζο με λουλούδι ως μοναδικό και ανεπίτρεπτο στοιχείο δυσαρμονίας. Ο Μάριος Ιωάννου είναι κυρίαρχος και στην κορύφωση της ψευδαισθήσης και στην καταστροφή της. Στο «Tea Ceremony», όπως και στο «Fear Factory», ασκεί εκείνο το είδος σωματικού θεάτρου που αποτελεί πλήρη έκφραση του περιεχομένου. Ακόμα και η κούρασή του στο τέλος της διπλής παράστασης-πρεμιέρας στο «Ριάλτο» ταίριαζε οργανικά με τη σκηνοθετική ιδέα, με την καταστρεπτική εισβολή της ανισορροπίας στην ψευδοόαση της αρμονίας του «Tea Ceremony».